

บทที่ 2

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการประกันชีวิต

คำจำกัดความของการประกันชีวิต

การประกันชีวิตตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 861 หมายถึง สัญญาซึ่งผู้รับประกันภัยตกลงจะจ่ายเงินจำนวนหนึ่งให้แก่ผู้เอาประกันภัยหรือแก่ผู้สืบสิทธิของเขาในเมื่อผู้เอาประกันภัยหรือถูกเอาประกันชีวิตโคตตายหรือยังมีชีวิตอยู่จนถึงเวลาอันใดที่ตกลงตามที่กำหนดไว้ และผู้เอาประกันภัยตกลงส่งเบี้ยประกันเพื่อการนี้

จากบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้นจะเห็นว่า การประกันชีวิตเป็นการสร้างความมั่นคงให้กับชีวิตอย่างหนึ่ง เนื่องจากคนเราจะต้องเผชิญกับภัยอันตรายต่าง ๆ มากมายไม่ว่าจะเป็น อุบัติเหตุ ความเจ็บไข้ และความตาย ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่อาจจะคาดการณ์ล่วงหน้าได้ และเมื่อเกิดขึ้นแล้วย่อมนำความสูญเสียมาสู่ตนเองและครอบครัว การประกันชีวิตจึงเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยบรรเทาความเดือดร้อนดังกล่าวได้ คือจะให้หลักประกันว่าเมื่อเกิดภัยแก่ผู้เอาประกัน ผู้ที่อยู่ในความอุปการะของผู้เอาประกันก็จะไม่เดือดร้อนเพราะจะได้รับเงินจำนวนหนึ่งที่มากพอสำหรับเป็นค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิต และสำหรับผู้เอาประกันเองถ้ามีชีวิตยืนยาวเมื่อสัญญาครบกำหนดก็จะได้รับเงินออกมาเป็นก้อนพร้อมทั้งดอกเบี้ยหรือเงินปันผลซึ่งเงินจำนวนนี้สามารถนำมาใช้จ่ายในยามชราได้ การประกันชีวิตนอกจากจะให้ความคุ้มครองดังกล่าวข้างต้นแล้วยังก่อให้เกิดประโยชน์ทางอื่น ๆ มากมายซึ่งพอสรุปได้ดังนี้ 1/

- 1. ให้ประโยชน์ต่อบุคคลและครอบครัว การประกันชีวิตจะให้ประโยชน์ในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้
 - ก. ให้ความคุ้มครองแก่ครอบครัว ในกรณีที่หัวหน้าครอบครัวถึงแก่กรรมกรมธรรม์ประกันชีวิตจะช่วยให้ครอบครัวของผู้เอาประกันนั้นได้มีรายได้เพียงพอจากเงินทุน

1. ส่วนนี้ยกอบรม, บริษัทไทยประกันชีวิตจำกัด, ความรู้ทั่วไปการประกันชีวิต, หน้า 26-34

ประกันชีวิต สำหรับการปรับปรุงตัวให้เข้ากับภาวะการณ์ใหม่ที่เกิดขึ้น เมื่อขาดหัวหน้าครอบครัว

ข. ให้ประโยชน์ในด้านการออมทรัพย์ กรมธรรม์ประกันชีวิตบางแบบจะมีส่วนของการออมทรัพย์ประกอบอยู่ด้วย ถ้าผู้เอาประกันทำประกันชีวิตประเภทดังกล่าวจะทำให้ได้รับประโยชน์ในด้านการออมทรัพย์ เพราะจะมีการจ่ายเงินคืนให้ตามจำนวนทุนประกันและเงินออมในแต่ละปีหลังจาก 3 ปีไปแล้วผู้เอาประกันจะมีส่วนสะสมจำนวนหนึ่งที่สามารถกู้ยืมมาใช้ได้หรือจะยกเลิกสัญญาและขอรับเงินออมทั้งหมดก็ได้ ซึ่งเป็นวิธีการออมทรัพย์ที่ดีกว่าวิธีอื่น ๆ เพราะเป็นการบังคับตัวเองให้จ่ายเบี้ยประกันทุกปี

ค. ให้ประโยชน์ในด้านการลงทุน การประกันชีวิตถือเป็นการลงทุนซื้อหลักทรัพย์ชนิดหนึ่ง โดยที่ผู้ลงทุนไม่ต้องลงทุนด้วยเงินจำนวนมากและมีหลักประกันอย่างสมบูรณ์ว่าตนทุนจะไม่สูญหาย เพราะบริษัทประกันชีวิตจะเป็นผู้รับผิดชอบต่อการลงทุนและได้รับเงินปันผลตามสมควร กรมธรรม์บางประเภทอาจจะกำหนดไว้ว่าผู้เอาประกันจะได้รับเงินปันผลก็ต่อเมื่อบริษัทมีกำไร แต่อย่างไรก็ตามการลงทุนที่เห็นได้ชัดที่สุดก็คือการได้รับความคุ้มครององชีวิตจากการประกันชีวิต

2. ให้ประโยชน์แก่ธุรกิจ การประกันชีวิตจะช่วยส่งเสริมธุรกิจดังนี้

ก. ประกันความเสียหายที่จะเกิดแก่ธุรกิจอันเนื่องมาจากการมรณะของเจ้าของกิจการ ผู้เชี่ยวชาญ ผู้บริหาร หรือ ผู้เป็นหุ้นส่วนของกิจการ การที่ธุรกิจจะเจริญก้าวหน้าจะต้องมีผู้บริหาร เจ้าของกิจการหรือผู้เป็นหุ้นส่วนที่มีความสามารถหากบุคคลเหล่านี้เกิดเสียชีวิตไปย่อมจะทำให้ธุรกิจหยุดชะงักได้ ถ้าบุคคลเหล่านี้ทำประกันชีวิตไว้เงินที่บริษัทประกันชีวิตจ่ายอาจจะช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวได้จนกว่าธุรกิจจะสามารถหาบุคคลใหม่ที่มีความสามารถมาแทนได้ แต่อย่างไรก็ตามการประกันชีวิตแบบนี้เป็นที่แพร่หลายเฉพาะในประเทศที่ธุรกิจประกันชีวิตมีความเจริญก้าวหน้าเท่านั้น สำหรับในประเทศไทยยังไม่มีประกันชีวิตดังกล่าวแต่อย่างไร

ข. อำนวยความสะดวกในด้านการกู้ยืม ผู้ถือกรมธรรม์ประกันชีวิตสามารถใช้กรมธรรม์เป็นหลักประกันค่าประกันการกู้ยืมกับบริษัทประกันชีวิตได้หลังจากได้ทำประกันชีวิตไปแล้วชั่วระยะเวลาหนึ่ง เช่น 3 ปี โดยเสียคอกเบี้ยในอัตราต่ำกว่าห้องตลาด ในบางประเทศผู้ถือกรมธรรม์ประกันชีวิตยังสามารถใช้กรมธรรม์ดังกล่าวเป็นหลักประกันค่าประกันการกู้ยืมจากสถาบันการเงินอื่น ๆ ได้ด้วย ซึ่งในกรณีดังกล่าวนี้มักก่อให้เกิดความ

สะดวกแก่นักธุรกิจ เป็นอย่างยิ่ง

ค. ให้ความสะดวกแก่นักธุรกิจในการสร้างสวัสดิการและบำรุงขวัญให้แก่ลูกจ้าง นายจ้างอาจโอนความรับผิดชอบที่จะต้องจ่ายเงินบำนาญแก่ลูกจ้างโดยการประกันเงินโตประจำแบบบำนาญประจำ (Retirement Annuity) หรืออาจจะทำการประกันกลุ่มให้แก่ลูกจ้างของกิจการ เพื่อเป็นการให้สวัสดิการแก่ลูกจ้างโดยนายจ้างอาจจะเป็นผู้ชำระเบี้ยประกันทั้งหมดหรือชำระร่วมกับลูกจ้างก็ได้

3. ให้ประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติ การประกันชีวิตให้ประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติ ดังนี้

ก. ช่วยสะสมทุนเพื่อพัฒนาประเทศ เงินสำรองของบริษัทประกันชีวิตสามารถให้รัฐบาลหรือเอกชนนำไปทำการลงทุน ซึ่งก่อให้เกิดผลดีต่อเศรษฐกิจของประเทศโดยส่วนรวม

ข. ช่วยปลูกฝังนิสัยประหยัดให้เกิดแก่พลเมือง ทำให้ประชาชนสนใจในการเก็บออมไม่สุรุ่ยสุร่าย เป็นการช่วยบรรเทาปัญหาเงินเฟ้อได้ทางหนึ่ง

ค. ช่วยแบ่งเบางานด้านประชาสงเคราะห์ให้แก่รัฐบาล การประกันชีวิตช่วยส่งเสริมให้ประชาชนมีความรับผิดชอบต่อตนเอง เมื่อประสบกับการทุพพลภาพก็ได้รับค่าชดเชยเมื่อถึงวัยชราก็สามารถมีเบี้ยเลี้ยงชีพ หรือเมื่อเสียชีวิตก็มีเงินสำหรับครอบครัวไว้นักปัญหาต่าง ๆ ของตน จึงเป็นการช่วยให้สังคมโดยรวมไม่มีหลักประกันทำงานในด้านการประชาสงเคราะห์ของรัฐบาลบรรเทาเบาบางลงได้

หลักของการประกันชีวิต

ความคิดเรื่องการประกันชีวิตเกิดจากการที่คนเราได้ตระหนักว่าชีวิตของมนุษย์เป็นสิ่งที่มีความแคบและแตกต่างกันต่าง ๆ ก็มีโอกาสเกิดขึ้นกับชีวิตและทรัพย์สินของมนุษย์อยู่ตลอดเวลา และเมื่อเกิดขึ้นแล้วจะนำความสูญเสียมาสู่ตนเองและครอบครัว และเนื่องจากไม่อาจทราบได้ว่าภัยเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไรจึงจำเป็นต้องมีการเตรียมพร้อมโดยการที่บุคคลทั้งหลายซึ่งตกอยู่ภายใต้ภัยเดียวกันร่วมกันสะสมเงินคนละเล็กคนละน้อยแล้วนำไปฝากไว้กับบริษัทประกันชีวิตในรูปของเบี้ยประกันที่จ่าย ซึ่งเงินเหล่านี้เมื่อบริษัทรวบรวมกันเข้าแล้วจะไ้เงินก้อนใหญ่ และเมื่อกับอันตรายเกิดขึ้นกับบุคคลใด บริษัทก็จะจ่ายเงิน

ให้โดยจ่ายจากเงินที่ร่วมกันสะสมไว้กับบริษัทนั้น

ในการทำประกันชีวิต บริษัทจะนำความสูญเสียของแต่ละคนไปถัวเฉลี่ยให้บุคคลอื่นโดยอาศัยกฎว่าด้วยจำนวนมาก โดยมีข้อสมมติว่าภัยจะไม่เกิดขึ้นกับทุก ๆ คนพร้อมกัน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าประกันชีวิตเป็นผลสืบเนื่องมาจากความสำนึกของมนุษย์ในการที่จะสร้างความมั่นคงให้กับตนเองและครอบครัว โดยการช่วยเหลือพร้อมมือซึ่งกันและกันของบุคคลในสังคม เพราะทุกคนถือว่าชีวิตของมนุษย์เป็นสิ่งที่มีความค่า และหลักพื้นฐานของการประกันชีวิตก็คือความสุจริตใจต่อกัน

การคำนวณเบี้ยประกันชีวิต

เบี้ยประกันชีวิต เป็นจำนวนเงินที่ผู้เอาประกันชีวิตจ่ายให้แก่บริษัทรับประกันชีวิต เพื่อความคุ้มครองซึ่งจะต้องมีจำนวนเหมาะสมกับจำนวนค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ อันเกี่ยวกับการประกอบการประกันชีวิต แต่เนื่องจากความคุ้มครองที่บริษัทเสนอให้แก่ผู้เอาประกันมีหลายแบบ วิธีการคำนวณเบี้ยประกันชีวิตจึงต้องแตกต่างกันไปตามแบบแห่งกรมธรรม์ประกันชีวิต แต่โดยทั่วไปแล้วการคำนวณเบี้ยประกันชีวิตประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ คือ

1. ตารางมรณะ เป็นตารางที่แสดงถึงอัตราการตายและความอยู่รอดของคนแต่ละระดับอายุที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของบริษัทประกันชีวิตทุกแห่ง เพราะถ้ามีการประมาณอัตราการตายมากเกินไปอัตราเบี้ยประกันก็จะสูงกว่าความเป็นจริง แต่ถ้ามีการประมาณต่ำกว่าความเป็นจริงเบี้ยประกันก็จะต่ำเกินไปไม่พอที่จะจ่ายเป็นค่าสินไหมได้ ตารางมรณะนอกจากใช้ในการคำนวณเบี้ยประกันชีวิตแล้ว ยังใช้ในการคำนวณมูลค่าเงินสดในกรณีที่ผู้เอาประกันขอเวนคืนกรมธรรม์หรือสัญญาขาดอายุเพราะขาดส่งเบี้ยประกัน คำนวณเงินสำรองประกันชีวิต และคำนวณเงินปันผลที่จะจ่ายแก่ผู้เอาประกัน

2. อัตราดอกเบี้ย เป็นส่วนที่สำคัญของบริษัทประกันชีวิต เพราะรายได้ของบริษัทจะขึ้นอยู่กับการลงทุนเป็นหลักใหญ่ เนื่องจากบริษัทมีการที่จะต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เอาประกันชีวิตเมื่อถึงแก่กรรม หรือเกิดเจ็บป่วย ดังนั้นการลงทุนของบริษัทจะต้องคำนึงถึงอัตราดอกเบี้ยในท้องตลาดในอนาคตว่าเป็นเช่นไรจะมีแนวโน้มสูงขึ้นหรือต่ำลง ถ้าการ

ประมาณการประมาณค่าเงินไปอัตราเบี้ยประกันของบริษัทนั้นจะสูงเกินไปซึ่งอาจจะส่งผลให้ขายกรมธรรม์แข่งกับคู่แข่งที่มีการประมาณการดอกเบี้ยสูงกว่าได้ แต่การประมาณการสูงไปก็มีผลใหม่เบี้ยประกันไม่พอที่จะเป็นค่าสินไหมทดแทนได้เช่นกัน โดยทั่วไปการคำนวณจึงมักจะใช้วิธีเฉลี่ยหาอัตราดอกเบี้ยเป็นสำคัญ

3. ค่าใช้จ่ายของบริษัท ค่าใช้จ่ายที่จะรวมอยู่ในเบี้ยประกันชีวิตควรเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานทางคานประกันของบริษัท ไม่ควรจะรวมค่าใช้จ่ายเพื่อการลงทุนเข้าไปด้วยเพราะไม่เกี่ยวข้องกับการเอาประกันชีวิต ค่าใช้จ่ายทางคานประกันจะได้แก่ ค่าใช้จ่ายเพื่อการหาลูกค้า ค่าใช้จ่ายในการรับประกันชีวิต ค่าใช้จ่ายในการเก็บเบี้ยประกันชีวิต ค่าใช้จ่ายในการจ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนและค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานของบริษัท เป็นต้น

เบี้ยประกันชีวิตที่รวมองค์ประกอบทั้ง 3 ประการข้างต้นเรียกว่า Gross Premiums สำหรับเบี้ยประกันชีวิตที่มีองค์ประกอบเพียง 2 ประการคือการวางมรดกกับดอกเบี้ยเท่านั้นเรียกว่า เบี้ยประกันภัยสุทธิ และในการคำนวณเบี้ยประกันชีวิตนั้นจะคำนวณหาเบี้ยประกันภัยสุทธิก่อน เมื่อได้เบี้ยประกันภัยสุทธิแล้วจึงหาจำนวนค่าใช้จ่ายบวกเข้าไปก็จะได้เบี้ยประกันชีวิตที่ต้องเรียกเก็บจากผู้อาประกัน (Gross premiums)

การประกันชีวิตในประเทศไทย

การประกันชีวิตได้เป็นที่รู้จักกันครั้งแรกในสมัยรัชกาลที่ 5 หลังจากที่พระองค์ท่านเสด็จกลับจากการประพาสประเทศอินเดีย ทางอังกฤษได้จัดส่งคณะทูตการพาณิชย์มาประเทศไทยเพื่อเข้าเฝ้าพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวขอพระบรมราชานุญาตขยายกิจการค้าบางประเภทระหว่างประเทศและเพื่อประสานพระราชไมตรีในการพาณิชย์ให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ในการนี้สมเด็จพระสยามมหาสุริยวงศ์เอกอัครมหาเสนาบดีทรงปฏิบัติหน้าที่ค่อนข้างคณะทูตระยะเวลาเดียวกันนั้นบริษัทอีส เอเซียติกจำกัดได้รับแต่งตั้งให้เป็นตัวแทนประกันชีวิตของบริษัทเอคิวเทเบิ้ล ประกันภัยแห่งกรุงลอนดอน ผู้จัดการของบริษัทอีส เอเซียติกจึงได้ขอร้องให้คณะทูตนำเรื่องขอพระบรมราชานุญาตประกอบธุรกิจประกันชีวิตในประเทศไทย โดยรับประกันชีวิตประชาชนคนไทย และต่างชาติเข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภาร การประกัน

ชีวิตในประเทศไทยจึงได้เริ่มขึ้นโดยมีสมเด็จพระเจ้าบรมมหาศรีสุริยวงศ์ เอกอัครมหาเสนาบดีเป็นผู้เอาประกันชีวิตโดยถือกรมธรรม์ประกันชีวิตแบบทอนโชน์เป็นบุคคลแรกในประเทศไทย และได้มีบรรดาเจ้านายและข้าราชการผู้ใหญ่ซึ่งเข้าใจหลักการประกันชีวิตพากันประกันชีวิตอีกหลายท่าน แต่การประกันชีวิตในยุคนั้นก็ไม่ได้ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ซึ่งมีสาเหตุมาจาก

1. บริษัทตัวแทนที่ประกอบธุรกิจประกันชีวิตในขณะนั้นให้ความสนใจกับการประกอบธุรกิจทางคานฮันซึ่งใหญ่ล้นคอบแทนมากกว่า เช่นการป่าไม้ การขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ ฯลฯ ทำให้ไม่ค่อยทุ่มเทความสนใจในงานทางคานประกันชีวิตเท่าที่ควร
2. การรับประกันชีวิต จะมุ่งรับประกันเฉพาะชนชั้นปัญญาชนจริง ๆ เท่านั้น มิได้ดำเนินการขยายงานเพื่อให้ประชาชนโดยทั่วไปเข้าใจถึงหลักการและประโยชน์ของการประกันชีวิตอย่างแท้จริง
3. เนื่องจากสังคมไทยเป็นสังคมแบบครอบครัวอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน ช่วยเหลือกันยามเจ็บไข้ได้ป่วย จึงทำให้ไม่เห็นความสำคัญของการประกันชีวิต

จากสาเหตุดังกล่าวข้างต้นจึงทำให้การประกันชีวิตในระยะนั้นต้องหยุดงักไป และเมื่อสงครามโลกครั้งที่หนึ่งสงบลงตั้งแต่อังกฤษ ฝรั่งเศส อิตาลี เยอรมัน ญี่ปุ่น อยู่หัว คอเนียงถึงรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ใ้มีนักธุรกิจประกันชีวิตต่างประเทศเข้ามาขยายกิจการประกันชีวิตในประเทศไทย โดยขออนุญาตประกอบธุรกิจประกันชีวิตกับกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม แต่ทางกระทรวงยังไม่พร้อมที่จะให้มีการจดทะเบียนประกอบธุรกิจประกันชีวิตในทันทีเพราะเห็นว่าประกันชีวิตเป็นธุรกิจที่จะต้องดำเนินงานโดยมีส่วนเกี่ยวข้องกับสาธารณชนในด้านความยุติธรรมและความปลอดภัยจึงใ้มีการเร่งรัดใ้กำหนดธุรกิจประกันชีวิตเข้าไว้ในกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัยและความปลอดภัยแห่งสาธารณชนและใ้ตราพระราชบัญญัติดังกล่าวขึ้นเมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม 2472 ใ้มีการจัดตั้งกองประกันภัยขึ้นเป็นครั้งแรกทำหน้าที่รับจดทะเบียนและควบคุมการดำเนินงานของบริษัทที่ประกอบธุรกิจประกันภัยโดยตรง ปัจจุบันเป็นสำนักงานประกันภัย บริษัทประกันภัยต่างประเทศที่ใ้รับอนุญาตใ้ประกอบธุรกิจประกันชีวิตในประเทศไทยในขณะนั้นมี 4 บริษัท คือ

1. บริษัทเกรทอีสเทิร์นไลฟ์แอสซัวร์ันส์จำกัด (Great Eastern Life Assurance Company Limited) ใ้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจประกันชีวิตเมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม พ.ศ.2473
2. บริษัทแมนูแฟกเจอร์สโรเวอร์ไลฟ์อินชัวร์ันส์ (Manufacturers Life Insurance Company) ใ้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจประกันชีวิตเมื่อวันที่ 6 มิถุนายน พ.ศ.2473
3. บริษัทไชน่าอันเดอร์ไรท์เตอร์จำกัด (China Underwriters Limited) ใ้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจประกันชีวิตและประกันวินาศภัยเมื่อวันที่ 23 มิถุนายน พ.ศ. 2473
4. บริษัทซันไลฟ์แอสซัวร์ันส์แห่งแคนาดาจำกัด (Sun Life Assurance Company Limited of Canada) ใ้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจประกันชีวิตเมื่อวันที่ 25 มิถุนายน พ.ศ.2473

ต่อมาเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2481 ใ้มีบริษัทต่างประเทศที่ใ้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจประกันชีวิตและประกันวินาศภัยเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งบริษัทคือบริษัทอินเทอร์เนชันแนลแอสซัวร์ันส์จำกัด ซึ่งต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็นบริษัทอเมริกันอินเทอร์เนชันแนลแอสซัวร์ันส์จำกัดหรือเรียกชื่อย่อว่า A.I.A. และบริษัทต่างประเทศที่เปิดดำเนินการในประเทศไทยทั้ง 4 บริษัท กังกล่าวข้างต้นนี้ใ้หยุดกิจการในประเทศไทยเมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2

สงครามเอเชียบูรพาใ้เริ่มขึ้น พ.ศ.2484 ประเทศไทยถูกกองทัพญี่ปุ่นเข้ายึดครอง กิจการชายประกันจึงต้องหยุดลงและผู้จัดการหนีออกจากประเทศไทยพร้อมทั้งเจ้าหน้าที่ชาวต่างประเทศอีก 4-5 คนและใ้เข้ามาดำเนินการต่อเมื่อสงครามสิ้นสุดลง ต่อมาในปี 2492 บริษัทต่างประเทศ 2 บริษัท คือบริษัทซันไลฟ์และบริษัทแมนูแฟกเจอร์สโรเวอร์แห่งโทรอนโต ไม่พอใจเงื่อนไขของทางการที่กำหนดใ้ใ้ต้องวางหลักทรัพย์ไว้กับรัฐบาล จึงตัดสินใจเลิกกิจการในประเทศไทย การถอนตัวของบริษัทต่างประเทศทั้ง 2 กังกล่าวเป็นสาเหตุสำคัญที่ใ้ประชาชนไทยหันมานิยมประกันกับบริษัทประกันชีวิตที่ก่อตั้งขึ้นในประเทศไทยเพิ่มขึ้น บริษัทประกันชีวิตที่จดทะเบียนในประเทศไทยและดำเนินการควบ

คนไทยเริ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2485 โดยมีบริษัทไทยประกันชีวิต จำกัด เป็นบริษัทแรก ในปัจจุบันบริษัทประกันชีวิตที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการประกันชีวิตในประเทศไทยทั้งสิ้น 12 บริษัท คือ

บริษัท	ทุนจดทะเบียน (ล้านบาท)	ทุนชำระแล้ว (ล้านบาท)	วันเริ่มประกอบธุรกิจ
1. บริษัทไทยประกันชีวิตจำกัด	10	5	19 มีนาคม 2485
2. บริษัทไทยเศรษฐกิจประกันชีวิตจำกัด	10	10	28 ธันวาคม 2485
3. บริษัทไทยประสิทธิประกันภัยจำกัด	90	30	26 มีนาคม 2491
4. บริษัทอากเนย์ประกันภัยจำกัด	15	15	22 กรกฎาคม 2489
5. บริษัทเมืองไทยประกันชีวิตจำกัด	10	5	7 มีนาคม 2494
6. บริษัทอินเตอร์ไลฟ์ประกันชีวิตจำกัด	25	25	2 มีนาคม 2494
7. บริษัทไทยสมุทรพาณิชย์ประกันภัยจำกัด	10	2.25	21 มีนาคม 2494
8. บริษัทประกันชีวิตศรีอยุธยาจำกัด	20	20	20 เมษายน 2494
9. บริษัทกรุงเทพประกันชีวิตจำกัด	10	10	24 เมษายน 2494
10. บริษัทมหานครประกันชีวิตจำกัด	100	50	14 กุมภาพันธ์ 2522

บริษัท	ทุนจดทะเบียน (ล้านบาท)	ทุนชำระแล้ว (ล้านบาท)	วันเริ่มประกอบธุรกิจ
11. บริษัท เอ. ไอ. เอ. จำกัด	30 ล้าน ๗ ของกง		1 ตุลาคม 2481
12. บริษัท ซี. ยู. แอล ประกันชีวิต จำกัด	HK5,015,000 ๗ อังกฤษ		4 พฤษภาคม 2504

ประเภทของการประกันชีวิต

ประเภทของธุรกิจประกันชีวิตที่ประกอบกิจการอยู่ในปัจจุบันที่สำคัญมีอยู่ 3 ประเภท ดังนี้

1. การประกันชีวิตประเภทสามัญ

เป็นการประกันชีวิตแบบรายบุคคล โดยที่แต่ละกรมธรรม์มีความคุ้มครองของหรือวงเงินประกัน (Face amount) เป็นเงินจำนวนหนึ่งซึ่งสูงพอสมควร ปัจจุบันนี้ถือเอาจำนวนเงินประกันตั้งแต่ 20,000 บาทขึ้นไปถึงหลายล้านบาท การชำระเบี้ยประกันเป็นรายปี หรือ รายครึ่งปี หรือ ราย 3 เดือน หรือ รายเดือน การคัดเลือกภัยอาจจะมีการตรวจสุขภาพหรือไม่มีการตรวจสุขภาพก็ได้ขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของบริษัท

การประกันชีวิตแบบสามัญได้ถูกนำมาใช้สำหรับการคุ้มครองเงินให้แก่ครอบครัว เมื่อผู้เอาประกันเสียชีวิต การสร้างสมมูลค่าเงินสดไว้ใช้ในยามจำเป็นและยังถูกนำมาใช้เพื่อคุ้มครองธุรกิจอีกด้วย

2. การประกันชีวิตประเภทอุตสาหกรรม (Industrial Life

Insurance or Debit Insurance) เป็นการประกันชีวิตประเภทซึ่งมีจำนวนเงินเอาประกันชีวิตแต่ละกรมธรรม์ประกันต่ำ บริษัทจะรับประกันจำนวนเงินเอาประกันชีวิตแต่ละกรมธรรม์ตั้งแต่ 6,000 บาท จนถึง 100,000 บาท การชำระเบี้ยประกันเป็นรายเดือน เช่น เดือนละ 100 บาท 200 บาท ถึง 1,000 บาท หรืออาจจะชำระเป็นรายสัปดาห์

การประกันชีวิตประเภทอุตสาหกรรมได้เริ่มขึ้นในประเทศอังกฤษเมื่อ ค.ศ. 1854 ในสมัยนั้นประชาชนซึ่งทำงานให้กับโรงงานอุตสาหกรรมได้รับค่าจ้างต่ำมากและไม่สามารถชำระเบี้ยประกันชีวิตประเภทสามัญได้ เพราะในขณะนั้นการประกันชีวิตประเภทสามัญชำระเบี้ยประกันชีวิตอย่างน้อยที่สุด 3 เดือนต่อครั้งเท่านั้นและจำนวนเบี้ยประกันชีวิตต่อ 3 เดือนนั้นก็มากเกินไปกว่าที่ประชาชนผู้มีรายได้น้อยจะชำระได้ ดังนั้นบริษัท

Prudential Assurance จึงได้เสนอการประกันชีวิตที่มีจำนวนเงินเอาประกันชีวิตต่อกรมธรรม์ประกันภัยค่า ชำระเบี้ยประกันชีวิตเป็นรายสัปดาห์ จำนวนเบี้ยประกันชีวิตที่ชำระเพียง 3 หรือ 5 เซ็นต์ และเพื่อเป็นการบริการผู้เอาประกันชีวิตตัวแทนจะเก็บเบี้ยประกันชีวิตถึงบ้านผู้เอาประกันชีวิต ในสหรัฐอเมริกาเริ่มมีการประกันชีวิตประเภทอุตสาหกรรมเมื่อ ค.ศ. 1875 โดยบริษัท Prudential Insurance Company of America

ลักษณะทั่วไปของการประกันชีวิตประเภทอุตสาหกรรมที่แตกต่างจากการประกันชีวิตประเภทสามัญ

	<u>ประเภทสามัญ</u>	<u>ประเภทอุตสาหกรรม</u>
1. จำนวนเงินเอาประกันชีวิตต่อรายกรมธรรม์	สูงกว่าประเภทอุตสาหกรรม (โดยเฉลี่ย 124,504 บาทต่อกรมธรรม์)	ต่ำกว่าประเภทสามัญ (โดยเฉลี่ย 22,767 บาทต่อกรมธรรม์)
2. การคัดเลือกภัย	ตรวจสอบสุขภาพ	ไม่ตรวจสอบสุขภาพ และบางบริษัทจะมีระบบรอคอย (ระบบรอคอยหมายถึงเงื่อนไขซึ่งกำหนดว่าถ้าผู้เอาประกันเสียชีวิตในระบบรอคอยนี้บริษัทจะไม่จ่ายผลประโยชน์ให้ตามจำนวนเงินเอาประกันชีวิตตามที่ระบุไว้ แต่จะคืนเบี้ยประกันชีวิตที่ผู้เอาประกันได้ชำระมาแล้วทั้งหมดคืนแก่ผู้รับประโยชน์)
3. การชำระเบี้ยประกันชีวิต	เป็นรายปี, 6 เดือน, 3 เดือน	เป็นรายเดือน, รายสัปดาห์

	<u>ประเภทสามัญ</u>	<u>ประเภทอุตสาหกรรม</u>
4. อัตราเบี้ยประกันชีวิต	ต่ำกว่าประเภทอุตสาหกรรม	สูงกว่าประเภทสามัญ เนื่องจาก - การเก็บเบี้ยประกันชีวิตต้องเก็บบ่อยครั้งกว่าประเภทสามัญ ค่าใช้จ่ายจึงสูงกว่า - อัตราการชดเชยอายุของกรมธรรม์สูงกว่าประเภทสามัญ - อัตราผลประโยชน์จะสูงกว่าประเภทสามัญ

หมายเหตุ จำนวนเงินเอาประกันชีวิตเฉลี่ยต่อรายกรมธรรม์ ของการประกันชีวิตประเภทสามัญและประเภทอุตสาหกรรมคำนวณจากตัวเลขในปี พ.ศ.2525 ของสำนักงานประกันภัย กระทรวงพาณิชย์
ลักษณะทั่วไปของเงื่อนไขกรมธรรม์ประเภทสามัญที่แตกต่างจากกรมธรรม์

ประเภทอุตสาหกรรมในประเทศไทย 1/

<u>เงื่อนไขกรมธรรม์</u>	<u>ประเภทสามัญ</u>	<u>ประเภทอุตสาหกรรม</u>
1. ระยะผ่อนผันการชำระเบี้ยประกันภัย	30 วันหรือ 1 เดือน	60 วัน
2. เปลี่ยนเป็นกรมธรรม์มูลค่าสำเร็จ	เมื่อผู้เอาประกันร้องขอ	เปลี่ยนโดยอัตโนมัติหลังจากมีผลบังคับ 2 ปี (3ปี) หากไม่ชำระเบี้ยประกันในระยะผ่อนผัน
3. คอกเบี้ยในการกู้เงินตามกรมธรรม์	ร้อยละ 8 ต่อปี	ร้อยละ 10 - 12 ต่อปี
4. ทายภายใน 6 เดือนนับตั้งแต่วันเริ่มต้นสัญญา	จ่ายเต็มจำนวนเงินประกัน	คืนเบี้ยประกันที่รับแล้วทั้งหมด (ยกเว้นทายด้วยอุบัติเหตุจ่ายเต็ม)
5. การคุ้มครองบุตร	ไม่มี	บุตรอายุ 5 - 15 ปี เสียชีวิตจะได้

1. บรรณเลข ทับเทียบ, หลักการและความมุ่งหมายของการประกันชีวิตประเภท

<u>เงื่อนไขกรมธรรม์</u>	<u>ประเภทสามัญ</u>	<u>ประเภทอุตสาหกรรม</u>
6. การชำระเบี้ยประกัน	หลังจาก 2 ปี (3ปี) แล้ว ไต่ตามมูลค่าของปีนั้น ๆ	รับขอใช้เป็นจำนวนเงิน เท่ากับ 6 เดือนของอัตรา เบี้ยประกันที่บิคมารดาไท้ หาไว้กับบริษัท ไม่มีเงื่อนไข
7. การขยายเวลาประกัน	หลังจากปีที่ 3 แล้วขอเปิด บัญชีเป็นขยายเวลาประกัน ได้	ไม่มีเงื่อนไข
8. การประกันภัยอุบัติเหตุ	แยกเป็นสัญญาเพิ่มเติม	รวมอยู่ในเงื่อนไขกรมธรรม์ เดียวกัน
9. เบี้ยประกันภัย	ถือเป็นรายปี แต่ให้ผ่อนเป็น รายเดือน, 3 เดือน, 6 เดือน เมื่อเสียชีวิตเบี้ยประกันที่ยัง ค้างชำระไม่ครบปีจะถูกหัก ออกก่อนจ่ายเงินค่าสินไหม	ถือเป็นรายสัปดาห์หรือราย เดือน ไม่ถูกหักเบี้ยประกัน แม้ชำระไม่ครบปี

หมายเหตุ เงื่อนไขกรมธรรม์ของบางบริษัทอาจจะแตกต่างกันไปทั้งนี้ขึ้นอยู่กับนโยบายของ
แต่ละบริษัท

3. การประกันชีวิตประเภทประกันหมู่

คือการประกันชีวิตของบุคคลหลาย ๆ คนภายใต้สัญญากรมธรรม์หลัก ฉบับเดียว โดยผู้ที่
ได้รับความคุ้มครองตามกรมธรรม์หลักจะได้รับประโยชน์แสดงรายละเอียดต่าง ๆ ใ้การ
ประกันประเภทนี้ส่วนมากมักจะเป็นพนักงานของบริษัท หรือโรงงานในอุตสาหกรรมเดียวกัน
แบบการประกันชีวิตที่ใช้ในปัจจุบันจะเป็นแบบชำระเบี้ย 1 ปี และแบบรักษาพยาบาล ซึ่งเป็น
เอกสารแนบท้ายกรมธรรม์ประกันชีวิต

ลักษณะสำคัญของการ ประกันชีวิตประเภท ประกันหมู่

1. ภายใต้กรมธรรม์ ประกันชีวิตประเภท ประกันหมู่ฉบับเดียวจะให้ความคุ้มครองผู้เอาประกันชีวิตตั้งแต่ 5 คนขึ้นไป
2. การคัดเลือกภัยจะมีการตรวจสอบสุขภาพในกรณีผู้เอาประกันสูง และผู้เอาประกันชีวิตทุกคนจะต้อง เป็นลูกจ้างปฏิบัติงานโดยปกติและเต็มเวลาของบริษัท
3. เบี้ยประกันชีวิตอาจจ่ายโดยนายจ้างหรือนายจ้าง ร่วมกับลูกจ้างก็ได้ กรณีลูกจ้างชำระ เบี้ยประกัน ร่วมกับนายจ้างจำนวนลูกจ้างที่จะเข้ามา เป็นสมาชิกจะต้อง ไม่น้อยกว่าร้อยละ 75 ของลูกจ้างที่มีสิทธิทำประกันชีวิต
4. อัตราเบี้ยประกันชีวิตประเภท ประกันหมู่จะต่ำกว่า เบี้ยประกันประเภทอื่นและอัตราเบี้ยประกันนี้จะสามารถปรับใหม่ได้ทุกปี
5. บริษัทประกันชีวิตอาจจะคืน เบี้ยประกันบางส่วนให้แก่ผู้เอาประกัน ซึ่งเรียกว่า Experience refund ถ้าผู้เอาประกันชีวิตประเภท ประกันหมู่มีประสบการณ์ที่ ค่าสินไหมค่า และบริษัทมีกำไร (โดยอาจจะคิดเป็นส่วนลดของเบี้ยประกันในงวดต่อไป)

แบบการ ประกันชีวิตประเภท สามีและอุตสาหกรรม

การประกันชีวิตมีแบบพื้นฐาน 4 แบบคือ

1. การประกันชีวิตแบบชั่วคราวระยะเวลา (Term Insurance) เป็นสัญญาประกันชีวิตที่บริษัทประกันชีวิตสัญญาจะจ่ายเงินตามจำนวนที่เอาประกันชีวิตไว้ให้แก่ผู้รับประโยชน์เมื่อผู้เอาประกันชีวิตตายภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันชีวิต เช่น 1 ปี 5 ปี 10 ปี หรือ 20 ปี เมื่อพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวแล้วถือว่าสัญญา นั้นสิ้นสุดไม่ผูกพันคู่สัญญาทั้ง 2 ฝ่ายอีกต่อไป กรมธรรม์ประกันชีวิตแบบนี้อาจสิ้นสุดเพียงเท่าที่กำหนดไว้ในสัญญาหรืออาจจะมีเงื่อนไขกำหนดไว้ในกรมธรรม์ให้ผู้เอาประกันชีวิตมีสิทธิที่จะขอต่ออายุสัญญาหรือขอแปลงสัญญา เป็นการประกันชีวิตถาวรแบบอื่น ๆ ได้

การประกันชีวิตแบบชั่วคราวระยะเวลานี้มีลักษณะใกล้เคียงกับการประกันวินาศภัยมากเพราะช่วงอายุของสัญญาค่อนข้างสั้นและผู้เอาประกันจะไ้รับเงินตามกรมธรรม์ก็ต่อเมื่อผู้เอาประกันเสียชีวิตลง ทราบใ้ที่ผู้เอาประกันยังมีชีวิตอยู่การจ่ายเงินประกันก็จะไม่

เกิดขึ้น

ผลดีของการประกันชีวิตแบบชั่วระยะเวลา

1. ให้ความคุ้มครองสูง โดยจ่ายเบี้ยประกันน้อย
2. เหมาะกับผู้อุเอาประกันชีวิตที่มีอายุขัยน้อยไม่มีรายได้สูงพอที่จะซื้อการประกันชีวิตแบบอื่นได้

ผลเสียของการประกันชีวิตแบบชั่วระยะเวลา

การประกันชีวิตแบบนี้จะให้เฉพาะความคุ้มครองแต่เพียงอย่างเดียวโดยไม่มีการออมทรัพย์ วมอยู่ด้วยจึงเหมาะสำหรับผู้ที่มีความสามารถในการจ่ายค่าเบี้ยประกันคงที่เท่านั้น เพราะเสียเบี้ยประกันค่ากว่าการประกันชีวิตแบบอื่น ๆ

2. การประกันชีวิตแบบตลอดชีพ (Whole-Life Insurance) เป็น การประกันชีวิตที่บริษัทสัญญาจะจ่ายเงินที่เอาประกันให้เมื่อผู้อุเอาประกันถึงแก่ความตายโดยไม่คำนึงว่าความตายนั้นจะเกิดขึ้นเมื่อใด ลักษณะสำคัญของการประกันชีวิตแบบนี้ก็คือการไม่มีกำหนดขอบเขตของอายุสัญญาไว้อย่างแน่ชัด แต่ให้ความคุ้มครองแก่ผู้อุเอาประกันตลอดชีวิต ถ้าเขาเสียชีวิตเมื่อใดจึงจะจ่ายเงินที่เอาประกันให้แก่ผู้รับประโยชน์ ฉะนั้นการประกันชีวิตแบบนี้จึงให้ประโยชน์ในค่าความคุ้มครองมากกว่าค่าการสะสมทรัพย์

จุดประสงค์เบื้องต้นของการประกันชีวิตแบบตลอดชีพ ก็เพื่อจัดหาเงินทุนสำหรับการเจ็บป่วยครั้งสุดท้ายและค่าห้ำศพของผู้อุเอาประกัน รวมถึงการช่วยเหลือผู้อยู่ในความอุปการะเมื่อผู้อุเอาประกันได้เสียชีวิตลง ดังนั้นผู้อุเอาประกันที่อยู่ในฐานะปานกลางจึงเหมาะสมที่จะเลือกการประกันแบบตลอดชีพนี้

การประกันแบบตลอดชีพยังสามารถจำแนกออกเป็นชนิดย่อย ๆ ได้อีกหลายชนิด เช่นการประกันแบบตลอดชีพชำระเบี้ยประกันตลอดชีพ (Ordinary Life Insurance) แบบตลอดชีพจำกัดระยะเวลาชำระเบี้ยประกัน (Limited Payment Life Insurance) แบบตลอดชีพแปรสภาพได้ (Convertible Whole Life Insurance) การประกันชีวิตร่วม (Joint Life Insurance)

ผลดีของการประกันชีวิตแบบตลอดชีพ

1. ให้ประโยชน์แก่ผู้ที่อยู่ในความอุปการะซึ่งต้องอาศัยรายได้จากหัวหน้าครอบครัว

2. การประกันชีวิตแบบนี้จะเป็นการประกันภัยเบื้องต้นซึ่งจะมีสิ่งส่งเสริมให้เอาประกันภัยเปลี่ยนไปประกันชีวิตแบบอื่น ๆ ได้

ผลเสียของการประกันชีวิตแบบตลอดชีพ

1. สร้างภาระให้กับเอาประกันแม้จะเจ็บป่วยหรือทำงานเลี้ยงชีพไม่ได้ก็ยังคงต้องจ่ายเบี้ยประกัน

2. ค่าเบี้ยประกันแบบนี้ไม่เหมาะสมสำหรับผู้มีรายได้น้อย

3. การประกันชีวิตแบบสะสมทรัพย์ (Endowment Insurance)

การประกันชีวิตแบบชั่วระยะเวลาและตลอดชีพนั้นให้ความคุ้มครองก็เมื่อความมรณะเกิดขึ้นในระหว่างที่สัญญาามีผลบังคับ แต่การประกันแบบสะสมทรัพย์คือสัญญาที่ผู้รับประกันจะจ่ายเงินจำนวนที่เอาประกันไว้ให้แก่ผู้รับประโยชน์ ถ้าเอาประกันถึงแก่กรรมภายในระยะเวลาที่กำหนดและเอาประกันตามมีชีวิตหรือครบระยะเวลาที่กำหนดไว้ในสัญญา ซึ่งการประกันประเภทนี้โดยทั่วไปให้ประโยชน์ทั้งในค่านสะสมทรัพย์และการคุ้มครอง

ลักษณะของการประกันแบบสะสมทรัพย์จะมีความคุ้มครอง 2 แบบรวมกันคือ

1. การประกันภัยแบบชั่วระยะเวลา (Term Insurance) คือขอสัญญาที่ว่าผู้รับประกันภัยจะจ่ายจำนวนเงินที่เอาประกันภัยให้ ถ้าเอาประกันภัยถึงแก่กรรมในระหว่างที่สัญญาามีผลบังคับ

2. การประกันภัยแบบสะสมทรัพย์แท้จริง (Pure Endowment) คือขอสัญญาที่ว่าบริษัทจะจ่ายจำนวนเงินที่เอาประกันให้ถ้าเอาประกันมีชีวิตอยู่ครบระยะเวลาที่กำหนดไว้ บริษัทจะคืนความรับผิดชอบที่จะจ่ายเงินจำนวนนี้ถ้าเอาประกันถึงแก่กรรมภายในระหว่างที่สัญญาามีผลบังคับ

การประกันชีวิตทั้ง 3 แบบดังกล่าวข้างต้นจะมีความแตกต่างกันในด้านต่าง ๆ

ดังนี้

	การประกันชีวิตแบบชั่วระยะเวลา	การประกันชีวิตแบบตลอดชีพ	การประกันชีวิตแบบสะสมทรัพย์
ระยะเวลาของการคุ้มครอง	ภายในกำหนดอายุของสัญญา	ตลอดชีพหรือตามที่กำหนดในสัญญา	ภายในกำหนดอายุของสัญญา

	การประกันชีวิต แบบชั่วระยะเวลา	การประกันชีวิต แบบตลอดชีพ	การประกันชีวิต แบบสะสมทรัพย์
ระยะเวลาการจ่าย เบี้ยประกัน ค่าเบี้ยประกัน	ภายในกำหนดอายุ ของสัญญา ค่า	ตลอดชีพ หรือ ตามที่กำหนดในสัญญา สูงกว่าแบบชั่วระยะ- เวลา	ตามที่กำหนดในสัญญา สูงกว่าแบบชั่วระยะเวลา และแบบตลอดชีพ
การจ่ายเงินชดเชยตาม สัญญา	จ่ายเมื่อกายภายใน กำหนดอายุของสัญญา	จ่ายเมื่อกาย	จ่ายเมื่อกายภายใน กำหนดอายุของสัญญาหรือ เมื่อมีชีวิตอยู่จนครบกำหนด อายุสัญญา
สิทธิในการเวนคืน- กรมธรรม์เพื่อรับเงินสด	ไม่มี	มี	มี
สิทธิในการกู้เงิน	ไม่มี	มี	มี
สิทธิในการแปลงสภาพ เป็นกรมธรรม์ใช้เงิน- สำเร็จ	ไม่มี	มี	มี

4. การประกันชีวิตแบบเงินไถ่ประจำ (Annuity Insurance) คือ สัญญาที่บริษัทจะจ่ายเงินจำนวนหนึ่งเพื่อเป็นรายได้สำหรับเลี้ยงชีพให้แก่ผู้เอาประกันโดยอาจจ่ายเป็นรายเดือน รายปี หรือรายครึ่งปี สม่ำเสมอภายในช่วงระยะเวลาที่กำหนดไว้ และผู้รับเงินไถ่ประจำนี้ไม่จำเป็นต้องเป็นตัวผู้เอาประกันเอง อาจจะเป็นบุคคลอื่นซึ่งผู้เอาประกันระบุไว้ในกรมธรรม์ เช่นกรณีที่บริษัททำประกันแบบบำนาญให้แก่พนักงานของบริษัท เป็นต้น

การประกันชีวิตแบบบำนาญหรือเงินไถ่ประจำนี้เป็นการประกันที่บริษัทจะจ่ายเงินบำนาญให้แก่ผู้เอาประกันเป็นระยะ ๆ ตามที่กำหนดไว้ครบเท่าที่ผู้เอาประกันยังมีชีวิตอยู่ และถือว่าเงินเบี้ยประกันที่สะสมไว้กับบริษัทถูกใช้หมดไปในวันที่ผู้เอาประกันมรณะ โดย

ไม่คำนึงว่าความมรณะนั้นเกิดขึ้นเมื่อใด และถึงแม้ว่าผู้เอาประกันจะรับเงินไปไม่เท่ากับเงินที่สะสมไว้บริษัทก็จะไม่คืนเงินส่วนที่เหลือนั้นให้แก่ทายาท ในทางตรงกันข้ามถ้าผู้เอาประกันมีชีวิตอยู่ยืนยาวเกินกว่าที่คาดไว้ไม่ว่าจะนานเพียงใดบริษัทก็จะต้องจ่ายเงินบำนาญให้จนกว่าผู้เอาประกันจะสิ้นชีวิตลง การประกันประเภทนี้ตามปกติไม่ได้กำหนดระยะเวลาและจำนวนครั้งของการจ่ายเงินบำนาญว่าจะจะเป็นเท่าใดแต่ละจ่ายไปจนกระทั่งผู้เอาประกันถึงแก่กรรม

ประเภทของการประกันแบบเงินได้ประจำ แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. การประกันเงินได้ประจำแบบจ่ายทันที บริษัทจะจ่ายเงินได้ประจำงวดแรกให้ทันทีที่กระทำสัญญาและผู้เอาประกันได้ชำระเบี้ยประกันครบถ้วนแล้ว แต่โดยปกติบริษัทจะเริ่มจ่ายเงินได้ประจำงวดแรกให้เท่ากับระยะเวลาของเงินได้ประจำที่บริษัทจะพึงจ่ายแต่ละงวดนั้น เช่นสัญญาจะจ่ายเงินได้ประจำเป็นเดือน หรือรายปี บริษัทจะจ่ายเงินได้ประจำงวดแรกให้แก่ผู้เอาประกันเมื่อสิ้นระยะ 1 เดือนหรือ 1 ปี นับแต่วันที่สัญญามีผลบังคับแล้วแต่กรณี

2. การประกันเงินได้ประจำแบบไม่จ่ายทันที คือผู้เอาประกันจะชอกรมธรรม์ประกันชีวิตแบบนี้ไว้ล่วงหน้า โดยกำหนดให้บริษัทเริ่มจ่ายเงินได้ประจำในอนาคต เช่น ชอสัญญาเมื่ออายุ 25 ปี และบริษัทจะเริ่มจ่ายเงินได้ประจำให้เมื่อผู้เอาประกันอายุ 60 ปี เป็นต้น ฉะนั้นผู้เอาประกันจะชำระเบี้ยประกันให้ครบถ้วนในวันที่ทำสัญญาหรือจะชำระเป็นงวด ๆ ในแบบเบี้ยประกันอัตราคงที่จนถึงอายุ 60 ปีก็ได้ และในช่วงระยะเวลานั้นบริษัทจะนำเบี้ยประกันนั้นไปลงทุนเพื่อนำดอกผลมาสะสมเพื่อจำนวนเบี้ยประกันที่ผู้เอาประกันได้ชำระไว้แล้ว นอกจากนั้นเวลาที่บริษัทจ่ายเงินได้ประจำบริษัทก็ยังสามารถนำเงินที่เหลือไปลงทุนหากดอกผลได้อีก ทำให้การสลายตัวของเงินต้นทุนนี้ช้าลง ทำให้บริษัทสามารถสัญญาจะจ่ายเงินได้ประจำแก่ผู้เอาประกันไปตลอดชีวิตได้ ฉะนั้นการประกันแบบนี้จึงเป็นการสร้างเงินเพื่อออมไว้ใช้ในอนาคคอย่างแท้จริง และมีลักษณะของการลงทุนอย่างมากอยู่ด้วย

ประโยชน์ของการประกันชีวิตแบบเงินได้ประจำ

1. เพื่อป้องกันความไม่แน่นอนในอนาคต โดยเฉพาะพวกที่มีฐานะปานกลางหรือมีกึ่งเกรงว่าจะไร้ทรัพย์สินไปในทางที่ผิดหรือเกิดความพลาคพลังในการลงทุนจนทำให้เกิดความหาหนะ เพื่อป้องกันความไม่แน่นอนจึงหาความคุ้มครองโดยการทำประกันแบบเงินได้ประจำไว้

2. เหมาะสำหรับผู้มีอายุที่ต้องการสร้างหลักประกันความคุ้มครองให้กับตนเองเพื่อจะได้ไม่ต้องเป็นภาระแก่ลูกหลาน หรือบุคคลประเภทนักศึกษา ศิลปิน ซึ่งมีรายไ้มากในระหว่างที่ยังอยู่ในวันหนุ่มสาวแต่อาจไม่มีรายไ้มันในวัยชราเพราะหมดความสามารถในการทำงาน

การประกันค่อ

การประกันค่อ คือการที่บริษัทรับประกันชีวิตโอนภัยที่รับประกันทั้งหมดหรือแค่บางส่วนของกรมธรรม์หนึ่งไปยังบริษัทรับประกันชีวิตอีกบริษัทหนึ่ง เพราะเกรงว่าภัยที่รับเสี่ยงมานานเกินไปกำลังของบริษัท ทั้งนี้เพราะบริษัทรับประกันชีวิตโดยทั่วไปไม่ต้องการปฏิเสธที่จะรับประกันชีวิตของผู้เอาประกันที่ดี ดังนั้นถ้าจำนวนเงินที่รับเสี่ยงภัยของผู้เอาประกันรายไ้มีกว่าที่บริษัทจะพึงรับไว้ได้ แทนที่บริษัทจะรับประกันเพียงเท่าจำนวนเงินที่จะรับไว้ซึ่งบริษัททั่วไปไม่ปฏิบัติ แต่จะหาทางออกโดยขอโอนให้บริษัทรับประกันชีวิตอื่นช่วยแบ่งเบาภาระการเสี่ยงภัยนั้น หรือในกรณีที่บริษัทต้องการกระจายการเสี่ยงภัยแต่ละรายคือแทนที่จะรับประกันภัยไว้ทั้งหมดก็อาจหาทางออกโดยวิธีการดังกล่าวได้ เช่นบริษัทพบว่าภัยที่รับประกันนั้นบางกรมธรรม์มีจำนวนเงินที่เอาประกันมากเกินไปหรือมีความเสี่ยงมากจึงให้บริษัทประกันชีวิตอื่นช่วยรับช่วงการเสี่ยงภัยบางส่วนไป

วัตถุประสงค์ของการประกันค่อ

1. เพื่อโอนความรับผิดชอบของบริษัทแค่บางส่วนหรือทั้งหมด ขณะที่บริษัทรับประกันชีวิตกำลังประสบความเดือดร้อนทางการเงินบริษัทมีความจำเป็นที่จะต้องถ่ายเทหรือลดความรับผิดชอบเพื่อจะได้ไม่ต้องประสบกับความล้มละลายหรือเลิกกิจการ ไปให้แก่บริษัทที่มีฐานะทางการเงินดีเพื่อรับช่วงการเสี่ยงภัย

2. เพื่อช่วยในการประกอบการธุรกิจประกันชีวิต ในการพิจารณาปรับการเสี่ยงภัยของบริษัทรับประกันชีวิตโดยทั่วไปบริษัทจะไม่รับประกันภัยรายไ้มากกว่าจำนวนความสามารถทางการเงินของบริษัท จึงทำให้บริษัทต้องเสียดุลค่าไป การประกันค่อจะทำให้บริษัทสามารถรับประกันได้โดยไม่จำกัดจำนวน นอกจากนั้นยังช่วยบริษัทประกันชีวิตที่จัดตั้งขึ้นใหม่หรือที่มีขนาดเล็กโดยการให้คำแนะนำ ให้ความรู้เกี่ยวกับแบบต่าง ๆ ของการประกันชีวิตทำให้บริษัทรับประกันด้วยอัตราเบี้ยประกันและแบบกรมธรรม์ที่ถูกต้อง ทั้งนี้

เนื่องจากบริษัทรับประกันต่อส่วนมากจะมีความชำนาญในการรับประกันภัยประเภทต่าง ๆ เป็นอย่างก็

สัญญาของการประกันต่อ

สัญญาของการประกันต่อ มีอยู่ 2 ชนิดคือ 1/

1. การประกันต่อแบบเป็นราย ๆ ไป (Facultative) การประกันต่อแบบนี้เป็นการรับประกันต่อที่เก่าแก่ที่สุด เป็นการรับประกันต่อที่ผู้รับประกันรายแรกคิดต่อไปยังบริษัทประกันชีวิตอื่น ๆ ว่ายินดีที่จะร่วมรับประกันไหม โดยมิได้มีข้อตกลงกันไว้ล่วงหน้า การคิดต่อโดยมากมักจะทำกับบริษัทที่ขอบพอและคิดต่อทางธุรกิจกันอยู่หรือเป็นบริษัทที่มีอาชีพรับประกันต่อโดยเฉพาะหากเขาสนใจก็จะส่งใบตรวจโรคของผู้รับประกันไปให้เมื่อเป็นที่พอใจ ก็จะร่วมรับประกันด้วย ในทางกลับกันถ้าไม่เป็นที่พอใจ เขาก็จะปฏิเสธได้ การประกันต่อแบบนี้จึงเป็นการให้อิสระแก่ผู้ฝ่ายในการที่จะเลือกทำการรับประกันต่อและรับประกันต่อกับบริษัทใดก็ตามที่ตนเองมีความต้องการ

2. การประกันต่อแบบอัตโนมัติ (Automatic Reinsurance)

เป็นสัญญาที่บริษัทรับประกันต่อตกลงจะรับประกันต่อทันทีสำหรับจำนวนที่เกินข้อกำหนดความรับผิดชอบของบริษัทเอาประกันต่อในภัยที่เกิดขึ้นแต่ละราย เช่นบริษัทมีข้อกำหนดความรับผิดชอบในภัยที่เกิดขึ้น 100,000 บาท ถ้าเกิดความเสียหายขึ้นในวงเงิน 200,000 บาท บริษัทเอาประกันต่อจะรับผิดชอบเพียง 100,000 บาท ส่วนที่เกินบริษัทรับประกันต่อจะต้องรับผิดชอบ สำหรับบริษัทผู้รับประกันต่อเอง เมื่อพบว่าภัยที่รับเกินข้อกำหนดความรับผิดชอบของตนก็สามารถส่งต่อไปให้บริษัทรับประกันต่อรายอื่น ๆ ได้

โดยที่สัญญาประกันต่อแบบนี้บริษัทรับประกันต่อจะต้องรับประกันต่อโดยอัตโนมัติถึงนั้นบริษัทที่เอาประกันจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องได้รับอนุญาตจากบริษัทรับประกันต่อสำหรับภัยที่รับประกันแต่ละกรมธรรม์ จึงทำให้การบริหารงานเป็นไปด้วยความรวดเร็วและเกิดประสิทธิภาพมากกว่าแบบประกันต่อเป็นราย ๆ

1. Dan M. McGill, PH.D. c.l.u. Life Insurance (Illinois: Irwin

แบบของการประกันค่อ

การประกันค่ออาจกระทำไ้ 3 วิธี คือ

1. Yearly Renewable Term Insurance คือบริษัทประกันชีวิต

ข้อสัญญาประกันค่อชั่วระยะเวลาอายุ 1 ปี จากบริษัทผู้รับประกันค่อ ซึ่งมีจำนวนเงินประกันเท่ากับจำนวนความเสียหายภัยสุทธิต่อของบริษัทที่มีกรมธรรม์ประกันชีวิตนั้น สัญญาประกันค่อชั่วระยะเวลา 1 ปีนี้มีข้อตกลงให้บริษัทรับประกันชีวิตค่อสัญญาไ้ทุกปี โดยเสียเบี้ยประกันที่คำนวณจากความเสียหายภัยสุทธิต่อทุกปี เมื่อบริษัทรับประกันชีวิตมีเงินสำรองประกันชีวิตของกรมธรรม์นั้นเพิ่มขึ้น เช่นบริษัทรับประกันชีวิตรับประกันชีวิตรายหนึ่งไว้เป็นจำนวน 100,000 บาท แต่ค่อการรับประกันไว้เองเพียง 40,000 บาท และประกันค่อ 60,000 บาท เมื่อผู้เอาประกันถึงแก่กรรม บริษัทผู้รับประกันค่อจะจ่ายเงินทดแทนให้เท่ากับจำนวนแตกต่างระหว่าง 60,000 บาท กับจำนวนเงินสำรองสิ้นปีของจำนวนเงิน 60,000 บาทที่บริษัทรับประกันชีวิตสะสมไว้ ฉะนั้นบริษัทรับประกันชีวิตจะจ่ายเงินสำรองของส่วน 60,000 บาท และที่ไ้รับจากบริษัทรับประกันค่อพร้อมด้วยจำนวนที่รับประกันไว้เอง 40,000 บาทไ้เท่ากับ 100,000 บาทแก่ผู้เอาประกัน

2. Coinurance การประกันค่อแบบนี้บริษัทประกันชีวิตโอนจำนวนเงิน

ที่เอาประกันไปยังผู้รับประกันค่อ ซึ่งจะจ่ายเงินจำนวนนี้เมื่อผู้เอาประกันมีสิทธิเรียกร้องที่จะไ้รับเงินที่ประกันความสัญญา ผู้รับประกันค่อจะต้องรับผิดชอบตามส่วนในการจ่ายมูลค่าเวนคืนเงินสดและผลประโยชน์อื่น เมื่อมีการไ้ถอนกรมธรรม์หรือกล่าวไ้ว่าบริษัทรับประกันค่อก็ไ้รับผิดชอบร่วมกับบริษัทรับประกันชีวิต แต่ไม่เกินส่วนที่รับประกันไว้โดยจะไ้รับเบี้ยประกันชั้นตนจากบริษัทรับประกันตามส่วน ฉะนั้นจึงต้องเก็บเงินสำรองประกันชีวิตเอง บริษัทรับประกันค่อจึงต้องช่วยจ่ายค่าไ้จ่ายที่เกิดขึ้นแก่บริษัทรับประกันชีวิตในการรับประกันชีวิตนั้น เช่นค่านายหน้า ภาษี และค่าไ้จ่ายอื่น ๆ ตามส่วนที่รับประกันค่อไว้ เว้นแต่ค่อตรวจโรคและค่าไ้จ่ายเกี่ยวกับการเลือกภัย ทำให้บริษัทผู้รับประกันค่อสามารถรับประกันโดยเสียค่าไ้จ่ายถูกกว่าผู้รับประกันชีวิตโดยตรง แต่อาจค่อร่วมเฉลี่ยกับบริษัทรับประกันชีวิตในการจ่ายเงินปันผล ซึ่งบางครั้งเป็นการรับประกันที่ไ้ไม่มีนโยบายการลงทุนที่ไ้

3. Modified Coinsurance คือบริษัทประกันชีวิตจะจ่ายเงินเบี้ยประกันชั้นคนส่วนที่เป็นของผู้รับประกันต่อให้โดยหักค่านายหน้า ค่าภาษีและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ และบริษัทประกันจะจ่ายเงินสำรองเมื่อสิ้นปีแก่ผู้รับประกันชีวิตเท่ากับจำนวนแตกต่างระหว่างเงินสำรองสิ้นปีปัจจุบันกับเงินสำรองต้นปีปัจจุบันหักด้วยดอกเบี้ยที่เงินสำรองต้นปีจะไถ่จากการลงทุน เพราะดอกเบี้ยนั้นควรเป็นของผู้รับประกันต่อ

การประกันแบบนี้ความเห็นมาจากที่ว่า เงินสำรองของส่วนที่ประกันคือควรให้บริษัทประกันชีวิตเป็นผู้เก็บแทน เพื่อในกรณีบริษัทรับประกันคอบริษัทหรือไม่สามารถชำระเงินทดแทนตามสัญญาได้ เนื่องจากกฎหมายบังคับให้บริษัทประกันชีวิตรับผิดชอบโดยตรงต่อผู้เอาประกัน เพราะถือว่าสัญญาการประกันต่อเป็นสัญญาระหว่างบริษัทรับประกันชีวิตกับผู้รับประกันต่อเท่านั้น

การที่บริษัทประกันชีวิตจะเลือกใช้ประกันต่อแบบใดของค่านึงถึง

1. ความต้องการเฉพาะอย่างของบริษัท
2. ลักษณะของธุรกิจที่ดำเนินการอยู่
3. ปริมาณธุรกิจ
4. ประเภทและขนาดของภัยที่ให้ความคุ้มครอง
5. ประสบการณ์และความคาดหวังในอนาคตของธุรกิจ
6. ความมั่นคงในฐานะการเงินของบริษัท
7. ความรู้และความชำนาญของบริษัทที่มีอยู่

การทำประกันต่อสำหรับการประกันชีวิตนี้มักทำเฉพาะภัยที่เกี่ยวกับความตายเท่านั้น สัญญาประกันต่อระหว่างบริษัทประกันชีวิตกับบริษัทรับประกันต่อจะไม่ผูกพันผู้เอาประกันเพราะเป็นเรื่องภายในของบริษัทประกันชีวิตเอง ผู้เอาประกันย่อมมีสิทธิจะเรียกร้องเอาคืนกับบริษัทที่ตนได้ทำประกันไว้ให้จ่ายค่าสินไหมทดแทนโดยไม่คำนึงว่าจะมีการประกันต่อหรือไม่